I.A.A. PRESSTJÄNST

INTERNATIONELLA ARBETAR-ASSOCIATIONEN

ADRESSER:
I.A.A:s generalsekreterare: John Andersson, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge
Penningförsändelser adresseras till: Internationella Arbetar-Associationen - I.A.A. - Postgiro 155636, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge

UTGIVNING:
Presstjänst utkommer minst en gång per månad och på följande språk:
Spanska, franska, svenska, tyska och engelska
Artiklar från Presstjänst få återgivas med angivande av källan

Nummer 16. Stockholm den 7 december 1945.

NY TERRORVÅG ÖVER SPANIEN.

(IAA) Fascismen i Spanien har klart för sig att dess herravälde står inför sitt fall. Detta är en av orsakerna till att Franco och hans bödelsdrängar i dag äro nervösa och brutala. Häktningarna och hotet om dödsdomar mot antifascister i provinsen och staden Cadiz ha följts av nya förföljelser runt om i landet. Som vanligt riktar sig dessa i första hand mot den spanska syndikalistiska rörelsen, mot CNT. Den arbetar illegalt men allt talar för att fascisterna genom spioner kommit på spåren en hel del organisationsdetaljer och håller nu på att söka rikta ett fullständigt dråpslag mot rörelsen i sin helhet.

CNT:s hela illegala nationalkommitté har häktats. Delvis även regionalkommittéerna för Aragonien. Katalonien, Centrum, Andalusien och Levanten. I Barcelona, Madrid och andra städer ha flera hundra kamrater häktats. Alla hotas med dödsbringande åtgärder från den hämndgirige Francos sida.

CNT:s illegala tidning i Barcelona " Solidaridad Obrera" som utgick i en upplaga av 10.000 ex. är även för tillfället stoppad. Tryckeriet som framställde tidningen har upptäckts.

Den enna fruktansvärda förföljelse har helt naturligt förorsakat rörelsen en stor skada. Det lönar sig inte att förneka att så blivit förhållandet. Men tro därför inte ett ögonblick att rörelsen krossats och dess medlemmar tvingats på knä. Nej, och åter nej. Med bibehållen energi kämpa de vidare. Våra kamraters moral är trots allt

utmärkt. Men de vänta på solidaritet och stöd från alla kamrater i andra länder. Stödet får inte minst vara ekonomiskt och de lova att få de bara pengar skall tidningen "Solidaridad Obrera" på nytt utkomma och spridas bland Spaniens arbetare. Och det är så nödvändigt.

I de häktades ställe ha nya kommittéer upprättats. Organisationstrådarna hålla på att knytas samman på nytt och paroller gives. I ett upprop som i dagarna kommit IAA:s sekretariat tillhanda från Spanien säges bland annat:

"Fascisterna ha åter slagit till. Massor av kamrater ha häktats. Landet har på nytt förvandlats till ett enda fängelse. Det är en följd av den förvirring som råder i efterkrigsvärlden.

Vi måste emellertid fortsätta kampen. Förföljelsen är ett uttryck för Vatikanens vilja som önskar att den regim som härskar i landet upprätthålles. Detta kommer dock inte att lyckas om vi slå tillbaka.

CNT måste kämpa mot kapitalismen, klerikalismen och militarismen som alltid. Folket torteras och spärras in i fängelserna som alltid. Men vår frihetsvilja går inte att fängsla. Våra ideal leva. Vi måste arbeta för segern och segra. Regimen faller emellertid inte av sig själv som kanske några inbilla sig. Andra länder komma inte att hjälpa oss. Vi måste själva erövra friheten.

På samma sätt som 1936 står i dag friheten och förtrycket mot varandra. Denna gång finnes dock inte någon Hitler eller Mussolini som med vapen eller trupper ingripa mot oss. På Spaniens gamla jord måste vi samla oss än en gång till kampen mot den spanska reaktionen.

Vi ha rätten på vår sida, vi ha vår kampanda, vårt revolutionära samvete. Ingen kommer att lämna våra led.

Liksom den 19 juli 1936 säger CNT till sina fiender: Här stå vi, och vi komma att kämpa till sista man och till sista patronen.

Leve friheten! Leve CNT !"

Sådan är andan, sådan är den revolutionära viljan bland våra spanska kamrater. De kämpa under oerhörda svårigheter men likväl ge de ej upp utan fortsätter med den energi som är dem möjlig.

Vad kräves av oss i dagens situation? Jo, att vi obrottsligt stå på deras sida. Låt dessa tappra kamrater vara medvetna om att

de ha vårt fulla stöd. Var och en av oss kan göra en insats. Vi måste göra allt för att resa en mäktig internationell opinionsrörelse mot Francos bödelssystem. Vi måste gå in för att kräva att de diplomatiska förbindelserna brytas med Franco-Spanien. Vi måste överallt, där det så är möjligt, medverka till att handelsförbindelserna stoppas. Låt Franco få klart för sig att hela världen är emot honom, och kommer att vara emot honom tills han rönt samma skändliga slut som Hitler och Mussolini.

De kämpande spanska kamraterna måste även ha vårt ekonomiska stöd. För kampen fordras pengar och åter pengar och låt dem utan uppehåll strömma in till de insamlingsaktioner som måste upporganiseras överallt.

Kamraterna i Spanien kämpa för oss, kämpa för friheten och för den syndikalistiska rörelsen och vår idé. Det måste vara en ofrånkomlig hederssak att vi göra vårt bästa. Den internationella solidariteten fordrar det. Ingen får svika, alla måste vara med.

J. A - n,

x x x

TYSKLAND OCH DEN FRIHETLIGA RÖRELSEN.

(IAA) Det nazistiska Tyskland har lidit ett totalt nederlag som aldrig förut något annat land i den nyare historien. Drömmen om det tyska världsherraväldet är slut. Tyska riket har upphört att existera efter en tillvaro av blott 74 år.

Den nazistiska terrorapparaten är sönderslagen, ett stort antal av de självutnämnda ledare som bära ansvaret för demokratins utplånande i Tyskland och förslavandet av många främmande folk, sitter i fängelset och väntar på galgen.

Mänskligheten har vunnit en seger. Men inget av världens problem har därmed positivt lösts. Den nya demokratiska världen som framträder efter Hitlertysklands fall är lika den gamla ur vars betingelser nazismen uppstått och vars motsägelser och svagheter givit Hitler sin stora chans. Världens nydaning, frihetens och rättvisans säkerställande står fortfarande som uppgift för alla folk. Ett av de första stegen måste vara att skapa ett gemensamt internationellt

medvetande hos alla krafter vilka kompromisslöst ämna gå in för en rättvis ekonomisk ordning och avskaffandet av maktprincipen som ledsnöre för folkens inbördes förhållande. Därtill behövs emellertid också det tyska folkets medverkan. Är, eller var hela tyska folket nazistiskt? Har den internationella socialismen en framtid även i Tyskland? Finns det i Tyskland någon som helst möjlighet till en frihetlig socialism?

Den borgerliga demokratin i Tyskland var svag och socialismen hade ett särskilt auktoritärt inslag. Det var dess historiska tragedi. Arbetarrörelsen var stor och välorganiserad, men folket kände i stort sett inte till någon annan socialism än den som kom till uttryck i masspartiernas byråkratiska eller diktatoriska ledning och deras rent statssocialistiska taktik i parlamentarismen och politiska intriger. Fackföreningarna var endast partiernas redskap. Men även med utgångspunkt ifrån denna kritiska inställning till Tysklands gamla arbetarrörelse måste vi fastslå att de organiserade tyska arbetarna och många radikala intellektuella, in i det sista voro motståndare till nazismen och vilket som helst krig. Det får aldrig glömmas att koncentrationslägren ursprungligen inrättades för att kuva det tyska folket. Först senare kommo de till användning mot utlänningar. Hitler knäckte och förintade det egna folkets, såväl arbetarmassornas som andra folkskikts moraliska och intellektuella elit, innan han kunde sätta igång med kriget. Miljoner medvetna och offerberedda tyska antinazister voro de första i Europa som uoptogo motståndet mot Hitler när den reaktionära bourgeoisin i västerlandet ännu satsade på honom, när Molotow förberedde pakten med Berlin och arbetarmassorna i de demokratiska länderna hoppades på fortsatt fred med gangsterregimen i Tyskland.

Att den tyska demokratin och framförallt socialismen var helt ineffektiva och innehöll en hel del av det statstotalitära gift som sedan nazisterna använde för att korrumpera hela folket med sina frihetsfientliga och antimänskliga idéer, är en annan sak. Tyskland hade varken en borgerlig demokratisk tradition som Storbritannien och de skandinaviska länderna, eller det för västra och södra Europa karakteristiska arv av spontan folklig frihetsvilja

och impulsivitet som socialismen hade kunnat bygga på. I stället var den tyska socialismen mättad med statsabsolutistiskt tänkande. Marx önskade redan 1870 Preussens seger över Frankrike, han ansåg att den skulle medföra den centralistiska social[illegible] expansion och den franska proudhonismens, d.v.s. den frihetliga tankens tillbakaträngande. Lasalle, den tyska socialdemokratins egentliga stamfader, var ren statssocialist och Bismarck-beundrare. Bakunin förutspådde för 70 år sedan nazismen, den tyska totalstatens seger över hela Europa, och han betrakade redan då den auktoritära tyska socialismen som medansvarig för den kommande utvecklingen. Spencer ansåg den tyska socialdemokratin vara djupt genomträngd av sin konservativa motståndares militaristiska anda. Faktiskt utlöste socialismen i Tyskland en våg av framtidstro och social idealism bland breda folkliga lager, men dessa organiserade massor fick aldrig ett begrepp av socialismens frihetliga idéinnehåll och lärde sig aldrig något av direkt aktion. Utan tvivel förfogade Hitler, när han stod på höjden av sin makt och allt tycktes gå bra för Tyskland, över aktivt stöd eller åtminstone passiv kredit hos betydligt mer än 50% av Tysklands befolkning, och tyvärr kan den auktoritära socialismen inte frikännas från medansvaret för denna beklagliga utveckling.

Men en nations politiska mentalitet är en produkt av dess traditioner, och växlande öden frambringar eller gynnar olika idéer och nya viljeriktningar. En folklig reaktion mot centralism och nationalismen i dess högsta potens är efter nazismens sammanbrott i Tyskland att vänta. Faktiskt har frihetliga idéer också haft sin hemvist i Tyskland, även om de hittills inte blivit folkrörelsernas inspirationskälla.

Den moderna anarkismen är knappast tänkbar utan det tyska bidraget. Max Stirners individualistiska anarkism har efterlämnat spår hos frihetliga tänkare i alla länder. Johann Mosts särpräglade kommunistiska anarkism har spelat en viktig roll vid den internationella frihetliga kommunismens utbildande. Tysken Gustav Landauer återupptog Proudhons tankegångar, och hans frihetliga prestation för väckandet av en ny, mänsklig och revolutionär anda i Tysklands kul-

turliv är odödlig. Och en tysk anarkist, Rudolf Rocker, utformade efter första världskriget, på grund av två årtiondens revolutionära erfarenheter i utlandet, den moderna anarkosyndikalismen, inspirerade den syndikalistiska internationalen under många år och lämnar ännu i dag det ena bidraget efter det andra till den nya syntes mellan frihetens och socialismens idévärldar som ensamt kan rädda världen. Och slutligen var ju också österrikaren Max Nettlau tysk till sitt kulturmedvetande och hela sin bildning - en tysk internationalist- och den frihetliga tankens vidsynte historiker, i vars väsen och karaktär den anarkistiska idén kommit till ett underbart mänskligt uttryck.

Men Tyskland har också frambragt sina frihetliga folkrörelser. Det fanns i detta land en kämpande anarkism under årtionden före första världskriget, kretsen om Der Freie Arbeiter och Landauers Sozialistischer Bund (med dess utmärkta tidskrift Der Sozialist) representerade dess viktigaste nyanser. Under Bismarcks socialistförföljelser uppstod Freie Vereinigung Deutscher Gewerkschaften; den gamla tyska " lokalist"-rörelsen, som genom sina två tidningar Der Pionier och Die Einigkeit under långa år förde en energisk propaganda för revolutionär syndikalism. Alla den frihetliga tyska rörelsens tidningar intog 1914 en klar antimilitaristisk hållning och stoppades omedelbart av militärmyndigheterna. Efter det tyska sammanbrottet av år 1918 återuppstod Der Freie Arbeiter, och anarkosyndikalismen i dess moderna form organiserade sig i Freie Arbeiter-Union Deutschlands, en visserligen till medlemsantalet liten, men mycket aktiv minoritets - rörelse, vars verksamhet var väl känd i den tyska arbetarrörelsen. Dess tidningar "Der Syndikalist" och Die Internationale" spriddes över hela landet. Anarkosyndikalismens kritik och dess paroller var de andra riktningarna tvungna att taga ställning till. Dessutom presterade FAUD ett storartat arbete för de anarkistiska tankarnas spridning. På tyska utkom mer av Nettlaus verk än på spanska, Krapotkins och Bakunins verk utgavs, den franska syndikalismens skrifter spriddes i massor, Rockers arbeten publicerades och slutligen grundade de tyska anarkosyndikalisterna sitt De frihetliga bokvännernas gille, en kulturell särrörelse vars insats för den frihetliga litteraturen de sista åren

före Hitlers makttillträde är ovärderlig. Förresten bör det också sägas att även vissa marxistiska riktningar genomförde en frihetlig-revolutionär propaganda och motsvarande organisatoriskt arbete. De olika "unionistiska" tendenserna som byggde på den revolutionära rådsidén, arbetade delvis parallellt med de revolutionära syndikalisterna. Det hör också till saken att IAA inte bara grundades i Berlin, utan också att dess arbete under många år sköttes därifrån till den internationella revolutionärsyndikalistiska rörelsens bästa.

Än ha vi inga förbindelser med den tyska frihetliga rörelsens överlevande militanter. Rörelsen var ingen massorganisation, dess framträdande män och kvinnor voro kända av polisen och föll omedelbart som offer för förtrycket. En lång rad aktiva kamrater mördades i koncentrationslägren och fängelserna. Men hur som helst, en ny frihetlig rörelse kommer att återuppstå i Tyskland, och den tyska arbetarrörelsen i allmänhet kommer att visa vissa nya drag, några anticentralistiska, federalistiska inslag som förkroppsligar massornas reaktion mot de krafter och tendenser som provocerade eller möjliggjorde Tysklands nationella olycka. Intresset för den fria kommunen, för regionalism och federalism, fri uppfostran, en frihetlig kultur- och livssyn kommer att vakna och bilda en ny grundval för utvecklandet av frihetligsocialistiska tendenser. Dagens Tyskland med sin massnöd och svält där hundratusentals hemlösa dör som flugor, har visserligen ännu helt andra, mera elementära problem att brottas med. Men det andra, det frihetliga Tyskland kommer att uppstå. Att det utvecklar sig i önskvärd riktning, att det blir en uppbyggande kraft att räkna med, beror till en stor del också på den förståelse, det tillmötesgående och det stöd som det tyska folkets nya, frihetliga och socialrevolutionära krafter kommer att finna hos alla andra folks likartade strömningar. Gör alla folk sina ansträngningar för att emancipera sig från maktpolitiken och kapitalistiska intressen, för att ta fredens och den sociala nydaningens sak i sina egna händer, så skall också ett förnyat tyskt folk lämna sitt bidrag till världens omdaning.

Helmut Rüdiger.

x x x

REVOLUTIONÄRA FRIHETLIGA RÖRELSER I ITALIEN.

(IAA) Enligt dagspressen och de officiella korrespondenterna förekommer i Italien endast de s.k. masspartierna vars maktkamp och intriger utgör den italienska politikens innehåll.

I verkligheten emellertid blomstrar i Italien ett rikt och omfattande revolutionärt liv, och talrika fria revolutionära grupper äro spridda över hela landet, representerande det italienska folkets kraftfulla frihetliga och revolutionära strävanden utanför yrkespolitikernas verksamhetssfär. Dessa stora folkrörelser som delvis ännu söka efter klara uttryck, tillhöra som organiserad kraft med klara idéella riktlinjer och mål den italienska anarkismen och de i den reformistiska organisationen överallt verksamma syndikalistiska grupperna. Men dessutom finns en hel del andra revolutionära krafter som ävenledes torde få betraktas som fria folkliga tendenser av stor betydelse för landets framtid.

Ett exempel härpå bjuder tidningen "L'Internazionale", i undertiteln betecknad som "Politisk veckotidning" som redan utkommit i tre år. Tidningen, vars namn är en del av dess program, hette tidigare Il partigiano, Partisanen, och torde ha varit en av motståndsrörelsens organ. Utgivarna har satt sig i förbindelse med IAA:s sekretariat för att inleda utbyte av informationer. I sitt nummer av den 20 oktober, återger tidningen IAA:s upprop till internationalism, utsänt av IAA:s sekretariat. De nummer av tidningen som kommit oss tillhanda, innehåller rikt material rörande läget i Italien samt även artiklar som behandlar den frihetliga, anarkistiska rörelsens idéella och taktiska problem.

I L' Internazionale av den 6 oktober återges programmet för Unione Spartaco, den organisation som står bakom tidningen, och vars text vi återge här nedan:

Unione Spartaco kämpar för kapitalismens avskaffande och mot varje annan form av ekonomisk organisation som tillåter att privilegierade minoriteter leva på främmande arbetes utnyttjande.

Privategendomens och arvsrättens avskaffande. Produktions- och distributionsmedlens socialisering skall ske nerifrån, genom att överföra alla företags ledning på arbetarråden. Detta är grundvill-

koret för ett samhälle av fria människor som tillförsäkrar varje individ samma möjligheter av uppfostran och undervisning.

US är obönhörligt motståndare till varje statlig näringsledning och överhuvud mot utvidgandet av statens maktsfär, som tvärtom skall reduceras genom den största möjliga politiska och administrativa decentralisering.

US betraktar friheten som varje framstegs medel och mål.

US bekämpar varje form av tyranni, av diktatur, av auktoritär regering, varje inskränkande av människornas grundrättigheter under vilka som helst förevändningar, och betraktar som första rättighet den politiska friheten och samvetsfriheten. US går in för den direkta demokratin, den politiska självregeringen och allmänhetens självförvaltning, den enda regim i vilken man kan tala om frihet nerifrån och fri bestämmanderätt för arbetarna. Mot varje annan makt, mot varje angrepp på människornas grundläggande friheter proklamerar US rätten och plikten till omedelbart uppror.

US:s fiender i dess kamp mot varje regim grundad på politiska, ekonomiska och religiösa privilegier är således framför allt: monarkin, kapitalismen, den diktatoriska och totalitära social-kommunismen i Moskwas anda och klerikalismen.

Som mänsklighetens bojor, vilka det gäller att befria oss från betrakar US imperialismen och varje form av nationalism eller patriotism. I stället för nationen och fosterlandet sätter US de fria människornas gemenskap, de förtrycktas och utsugnas kamp för friheten, som har till mål upprättandet av folkens international, den enade mänskligheten i människans sanna fosterland, d.v.s. världen som fosterland.

x x x

Som bekant utvisades vår italienska kamrat Armando Borghi i början av oktober månad från Förenta staterna. Genom sin propaganda för anarkosyndikalismen ansågs han besvärande för dollarkapitalismen och dess stat. Nu meddelas i vår press i Italien att han anlände till Neapel den 29 oktober med svenska ångaren Gripsholm.

Vi hoppas att vår kamrat har möjlighet att genom sitt arbete vara med om att bygga upp vår rörelse som är i kraftigt uppväxan-

de i Italien.

x x x

Som kännetecknande för kontakten mellan olika frihetlig-revolutionära riktningar i Italien och de anarkistiska tankarnas spridning, kan vi omnämna att Carlo Andreoni, chefredaktören för tidningen L´Internazionale i Rom nyligen i Milano höll en föreläsning över ämnet: "De frihetliga socialisterna- deras tankevärld och verksamhet". Talaren framställde de frihetliga ideerna mot den allmänna historiska bakgrunden och fastslog att marxismen gjort bankrutt i Ryssland där den statliga centraliseringen frambragt en ny härskande klass. Den enda vägen till socialismen är enligt talaren frihetens, samhällets självregering och socialiseringen nerifrån genom fria producentråd. Detta är också det frihetliga programmets väsentliga punkter, fastslog han.

I diskussionen framhöll en republikan sina frihetliga övertygelser, medan en representant för aktionspartiet i hjärtliga ord uttryckte sin sympati för anarkisternas frihetsanda; slutligen talade också syndikalisten Giovannetti.

x x x

E N G L A N D .

(IAA) De engelska anarkisterna, organiserade i The Anarchist Federation of Britain har som förut nämnts hållit kongress i Glasgow. Representanter deltogo från en mängd platser i landet. Den spanska frihetliga rörelsen i England hade även sänt representanter till kongressen.

De resolutioner som antogs uttryckte de engelska anarkisternas ställning till följande problem: Krig och fred, arbetarregeringen, den engelska arbetarrörelsen, nationaliseringen samt en del andra social-politiska frågor.

Tidningen Direct Action antogs som organ för federationen.

x x x

SYNDIKALISMEN I FRANKRIKE.

(IAA) Federation Syndicaliste Francaise – FSF –, vilken är ansluten till IAA, är inte uppbyggd som en självständig facklig organisation, utan utgör närmast en propagandaorganisation inom CGT, den

gamla fackliga organisationen, till vilken de flesta av FSF:s medlemmar äro anslutna.

Genom de händelser som under den senaste tiden inträffat inom CGT, särskilt organisationens engagerande i valpolitiken, på kommunistiskt initiativ, har oppositionens styrka inom CGT växt betydligt och frågan om bildandet av en ny organisation har bland arbetarna tagits upp till behandling.

På ett möte som FSF:s militanter höllo i Paris den 8 oktober för behandling av situationen inom CGT gjordes följande uttalande:

1. Genom att besluta deltagande i valen och rekommendera valdeltagande i samma anda som Kommunistiska Partiet har CGT:s Nationalkommitté förnekat sin egen idé och Amiensförklaringen, som är den fackliga enhetens väsentliga grundval.

2. Genom att utnämna två generalsekreterare för CGT har Nationalkommittén handlat mot artikel 9 i konfederationens stadgar som stipulera endast en generalsekreterare.

3. Genom att tillsätta en "Exekutivbyrå" av fyra ledamöter inom den konfederala byrån som redan förut utan organisationens beslut utvidgats till 12 medlemmar, har Nationalkommittén skapat en ledande organism som inte motsvarar stadgarna.

4. Genom att auktorisera konfederationens sekreterare att kandidera till de kommande valen, har Nationalkommittén överskridit sina i stadgarnas artikel 10 fastslagna befogenheter.

5. Genom att antaga dessa beslut har Nationalkommittén tillägnat sig befogenheter vilka endast tillhöra kongressen som ensamt får fatta beslut vilka angår hela CGT, efter att ha konsulterat alla syndikat och medlemmar.

6. Alla dessa av Nationalkommittén antagna beslut som stå i motsats till stadgarna, ha inte förelagts syndikaten och dess medlemmar till diskussion i enlighet med stadgarna, och inte heller bekräftats av en kongress. De måste därför av alla organisationer och medlemmar betraktas som ogiltiga och [illegible].

7. I enlighet härmed förklarar mötet att varken amiensförklaringen eller CGT:s stadgar i fortsättningen kan betraktas som

garantier för organisationernas medlemmar, och att dessa således inte längre representerar grundvalen för enheten mellan de olika riktningarna inom den fackliga demokratins ram. De här skisserade överträdelserna betyda att förnekande av den fackliga rörelsens och CGT:s oberoende gentemot partierna.

Mötet uppmanar därför alla medlemmar och syndikat, alla departement och federationer att opponera sig emot de av nationalkommittén fattade besluten.

Mötet förklarar dessutom att de syndikalistiska krafterna inom CGT måste organiseras i oppositionella grupper inom alla organisationens avdelningar, d.v.s. i syndikaten, departement och federationerna. Dessa oppositionsgrupper måste förena sig i lokala samordningskommittéer och dessa skall sätta sig i förbindelse med den nationella Samordningskommitten som skapats i Paris.

I dagarna har en landsomfattande konferens hållits i Paris. Den var sammankallad av FSF. Bland de frågor som där behandlades kan följande nämnas:

Rapport över FSF:s organisatoriska läge- FSF:s orientering i sitt fortsatta arbete- Propagandan och tidningen- Den revolutionära syndikalismens ställning till fredsproblemet - Ekonomiskt återuppbyggande och arbetarnas krav- Solidaritetsarbetet och hjälporganisationen SIA.

Vi återkomma när närmare rapporter anlänt beträffande konferensens förhandlingar.

x x x

PANAFRIKANSK KONGRESS.

(IAA) Under oktober månad hölls i Manchester, England, en panafrikansk kongress. Det var den största och mest representativa sammankomst som afrikanare någonsin haft för att dryfta och planlägga arbetet för sin befrielse och imperialismens avskaffande. I det kamporgan som antogs kommer följande krav till uttryck:

1. Självbestämmanderätt och oberoende för alla afrikanska folk och andra ofria raser.

2. De afrikanska folkens civilrättsliga likställighet

samt avskaffandet av alla inskränkningar på grund av rastillhörighet.

3. Välstånd för alla afrikanska folk i hela världen.

4. Samarbete mellan de afrikanska och alla andra folk som sträva efter samma mål.

Under debatten betonade delegaten Nikoi att de afrikanska folken önskade absolut frihet och självbestämmanderätt, inte endast den s.k. dominion - status.

Med anslutning till konferensens förhandlingar framhåller den anarkistiska tidningen Freedom i London nödvändigheten av att vända sig emot de demokratiska mäktternas kolonialimperialism, samt hävdar att endast en klart internationellt inriktad arbetarrörelse kan hjälpa alla förtryckta människor- vita eller färgade - till deras rätt.

x x x

DEN ANARKISTISKA RÖRELSEN I FRANKRIKE.

Deklarerar sin ställning till IAA.

(IAA) Den anarkistiska rörelsen i Frankrike har alltid haft en stor omfattning, men varit uppdelad i olika fraktioner. Efter krigets slut, ja, även under kriget, har försök gjorts att förena de olika grupperna till en gemensam organisation. Nu har detta delvis lyckats då det på den anarkistiska federationens kongress i Paris den 6 och 7 oktober beslutat om en kommitte för samverkan. I denna kommitté skall ingå tre medlemmar vardera från följande riktningar. Anarkistiska rörelsen, rörelsen Egalité, Frihetlig ungdom och syndikalistiska federationen.

På sin kongress beslutade även Anarkistiska Federationen att skapa en facklig kommission som upprätthåller intima förbindelser med Federation Syndicaliste Francaise - FSF, så länge densamma är ett uttryck för IAA:s sanna principer och beslöt att inbjuda sina fackliga grupper att i samma anda verka lokalt och regionalt.

Beträffande ställningen till den syndikalistiska internationalen, IAA, fastslog kongressen vidare "att IAA är den enda internationella organisation som är inspirerad av våra egna revolutionära och federalistiska principer. FSF representerar IAA:s idéer inom

Frankrike. Kongressen uppmanar därför alla för facklig organisation intresserade kamrater att genom FSF ansluta sig till IAA.

x x x.

DE MEXIKANSKA FACKFÖRENINGARNA OCH PRESIDENTVALET.

Av Augustin Souchy.

Sedan flera månader tillbaka har offentligheten sysselsatt sig med detkommande presidentvalet, som skall äga rum nästa år. Här i Mexiko är valet något helt annat än i Europa. Några större partier, som konkurrera med varandra, finns icke. Fackföreningar, kooperativa föreningar, lantarbetareförbund, bildningsorganisationer, studentorganisationer och andra sammanslutningar inom det offentliga livet bedriva valpropaganda på egen hand.

Organisationerna med de flesta medlemmarna äro de viktigaste. Det är arbetarnas och böndernas fackorganisationer. Deras ställning medför avgörandet om vilken president som skall regera landet under de kommande sex åren. Regeringarna bildas här icke av majoritetspartierna utan tillsättas av presidenten. Likaom de flesta amerikanska republiker har Mexico en "presidentialregering". Presidentvalet är därför av största betydelse för landet.

I Mexico finns ungefär ett dussin olika fackliga landsorganisationer. Den största av dem är "Confederación de Trabajadores Mexicanos", CTM, (mexikanska arbetarefederationen). Dess ledning är kommunistiskt inställd, dess intellektuelle ledare - advokaten Lombardo Toledano- är en dogmatisk marxist och oförvägen anhängare av Sovjetunionen, Han är samtidigt generalsekreterare för den latinamerikanska arbetarekonfederationen. Toledano är en fint bildad man och en utmärkt talare. Han intar en nästan officiell ställning. För någon tid sedan talade man rentav om honom som en eventuell kandidat till presidentvalen. Men under senaste året har hans prestige emellertid minskat något. Hans servilitet gentemot Ryssland är alltför påtaglig. Alla fackorganisationer med undantag av CTM avvisa honom. Sistnämnda organisation själv har på sista tiden också förlorat en stor del av sitt inflytande. Talrika fackföreningar ha utträtt ur den och bildat en ny central, den "rensade"CTM. Många industriförbund, bl.a. järnvägsmän-

nen, oljegruvarbetarna samt arbetare och tjänstemän vid elektricitetsverken äro fristående d.v.s. tillhöra icke någon landsorganisation (eller- central). De äro tillsammans med de övriga "centralerna"- den proletära konfederationen, arbetarnas och böndernas konfederation, den regionala arbetarekonfederationen, allmänna arbetarekonfederationen, textilarbetareförbundet o.s.v. - mycket starkare än CTM.

Då Mexico förklarade krig mot axeln år 1942, bildades under medverkan av republikens president ett nationellt arbetarråd. Detta är en spetskorporation, som alla fackföreningar tillhöra. Dess uppgift, bostår i att hjälpa presidenten att regera landet, d.v.s. bilägga konflikter mellan arbetare och arbetsgivare, främja industrialiseringen, uppmuntra jordbruket samt hjälpa till att utbygga det nationella försvaret. Då allmänna värnplikten infördes, företogs de unga männens rekrytering genom fackföreningarna. Dessas medlemslistor tjänade som utgångspunkt vid upprättandet av stamrullor för armén. Fackföreningsmedlemmarna i värnpliktig ålder bildade fackliga militärkadrer. De samlades på söndagsförmiddagarna på offentliga platser inom ramen av sin fackliga tillhörighet samt fingo militär utbildning under ledning av arméns officerare. Fackföreningarna utgöra alltså ett av statens solidaste stöd. Deras roll i politiken liksom också inom näringslivet är mycket stor. Alla politiker sträva efter deras medverkan.

Några monopolorganisationer finns icke i Mexico. Det gäller som oförenligt med de demokratiska principerna. Enligt lagen har den minsta fackföreningsgruppen samma rätt som den största. Artikel 123 av landets författning betraktas som ett mönster för modern arbetarlagstiftning. Om mer än tjugo arbetare äro anställda i ett industriellt eller kommersiellt företag, så ha de rätt att bilda en självständig fackförening. De ha ingen skyldighet att ansluta sig till en industrifederation eller en facklig landscentral. De åtnjuta samma legitimitet som ett förbund med flera hundratusen medlemmar. Deras strejk måste om den föres med arbetsmyndigheternas samtycke, skyddas av polisen. Ingen landsorganisation har rätt att betrakta sig som enda berättigade representant för arbetarklassen.

Minoritetsgrupperna vaka ivrigt över de rättigheter, som författningen tillerkänner dem. För någon tid sedan försökte CTM i ar-

betarrådet att påtvinga de andra organisationerna sin vilja. Då den icke hade någon framgång häri, protesterade den genom att utträda ur rådet. De övriga fackförbundens representanter förklarade då, att de icke tolererade något förmyndarskap. Organisationen med de flesta medlemmarna måste foga sig i beslut som fattats av organisationer med färre medlemmar. Författningen garanterar de fackliga minoriteternas handlingsfrihet och rättsskydd.

Landets politiska struktur gör att alla fackliga organisationer befatta sig med politik. Icke med partipolitik i europeisk mening, utan med - presidentpolitik. Varje grupp strävar efter att ställa sin man i spetsen för staten. Den som väljes till president, måste naturligtvis bemöda sig om att uppfylla sina väljares förhoppningar. Beträffande ställningen till presidentvalet finns det i Mexiko inga antipolitiska fackföreningar. Alla kalla sig revolutionära och syndikalistiska, men ingen vill förbli neutral när det rör sig om valet av en ny president.

Under juni månad i år inkallade de fackorganisationer som icke stå under kommunistisk ledning- d.v.s. praktiskt allesammans med undantag av CTM - en "politisk-social kongress av arbetarna i städerna och på landsbygden", för att taga ställning till presidentvalet och de politiska problem som stå i samband därmed. På kongressen läto också talrika politiska grupper och organisationer representera sig. Ett starkt intryck väckte de tal som höllos av veteranerna för 1917 års konstitution. F.d. ministrar och offentliga livets män ur olika kretsar deltogo i manifestationen. De hade samtidigt en kongress, vid vilken också frågan om presidentvalet diskuterades som enda punkt på dagordningen. CTM:s liksom också alla övriga fackorganisationers kandidat är hittillsvarande inrikesministern advokat Miguel Alemán.

Man kan bilda sig en ungefärlig föreställning omde problem som sysselsätta de mexikanska arbetarna, om man betraktar den förklaring som avgavs av " den politisk--sociala kongressen för arbetarna i städerna och på landsbygden":

" Ledarnas epok är äntligen förbi", heter det där."Samhällets vitala krafter måste frigöra sig från den politiska maktens

dets livsbetingelser och höja levnadsstandarden".

För lösandet av de ekonomiska, sociala och kulturella problemen uppställde "de revolutionära syndikalisternas" kongress följande plan:

"Statsapparaten och förvaltningskåren renaas. Kamp mot monopolen, de indirekta skatterna liksom också mot ämbetsmännens bestickIighet och falhet, som utgör en verklig plåga för landet. Ett nytt valsystem införes för att garantera ämbetsmännens demokrati och hederlighet. Direkta förbindelser upprättas mellan folkets organisationer och de män som av folket valts att handhava ledningen av de offentliga angelägenheterna. Överprövning av den verksamhet som utövas av den mexikanska revolutionens parti samt förslag till partiets omorganisering. Upplysningskampanj för bekämpandet av korruptionsföreteelser i det offentliga livet. Höjande av den moraliska och intellektuella nivån för att rensa upp inom regeringskretsarna. Krav av de mexikanska arbetarna beträffande den internationella politiken".

Kongressen antog programmet med acklamation. Presidentkandidaten Miguel Alemán hämtades från sin bostad och fördes högtidligt till möteslokalen, de sköna konsternas palats samt hyllades av delegaterna till tonerna av nationalsången. Kongressorganisatörerna förklarade Miguel Alemán som sin kandidat till rikets högsta värdighet. Kandidaten lovade högtidligt att antaga de proletära organisationernas program, gå in för dess genomförande och respektera det arbetande folkets vilja. Kongressens slutakt var pompös och entusiasmen stor.

Några få dagar efter kongressen förklarade sig järnvägsmännens, oljegruvarbetarnas och filmindustrins fackföreningar samt den mexikanska ungdomens organisation jämte många andra grupper likaledes för Alemáns kandidatur. I betraktande av dessa sympatimanifestationer, vilka avgåvos för presidentkandidaten av stora delar av befolkningen, är hans val säkrat. De övriga kandidaterna ha inga utsikter och ha därför nedlagt sin kandidatur. Endast utomordentliga intriger eller en statskupp skulle kunna förhindra att Miguel Alemán väljes till president för Mexikos förenade stater.

Miguel Alemán är son till en gammal revolutionär. Han har liberala idéer, bekänner sig till den moderna demokratin och upprätthåller goda förbindelser med arbetarorganisationerna. Man kan antaga, att under hans regentskap komma den mexikanska revolutionens landvinningar att bibehållas liksom också nationaliseringen och kollektiviseringen av jorden, som påbörjades under president Cárdenas.

Försvaret av alla dessa landvinningar är för Mexikos arbetarebefolkning det viktigaste momentet vid de förestående presidentvalen. En reaktionär president kan helt eller delvis upphäva de sociala framsteg som genomförts av de senaste presidenterna. Under Alemáns presidentskap inträder ingen sådan reaktion. Det äro fackorganisationerna säkra på.

Miguel Alemáns val innebär därför ett fortsättande av den mexikanska revolutionens traditioner. Denna revolution är det mexikanska folket stolta över.

---oooOooo---